

ת"פ 49456/04/22 - מדינת ישראל נגד י.י.א

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 49456-04-22 מדינת ישראל נ' א' (עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל
נגד
י.י.א
המאשימה
הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות שעניינן תקיפה סתם (בת זוג), לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים היו הנאשם והמתלוננת נשואים והתגוררו יחד. ביום 31.7.21 ביקרו השניים בקבר שמעון, שם תקף אותה הנאשם ללא סיבה נראית לעין בכך שאחז בגרונה וחנק אותה ובהמשך כך את ידו הימנית סביב צווארה והמשיך בחניקה. למחרת, ביום 1.8.21, תקף הנאשם את המתלוננת בביתם בכך שתפס בצווארה באמצעות ידו הימנית וחנק אותה. יובהר עוד שהודאת הנאשם באה אגב הסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום אך לא הוצגה הסכמה עונשית. כן יצוין שהנאשם עצור כיום במסגרת תיק אחר.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

2. ב"כ המאשימה עמדה על חומרת העבירות ונסיבות ביצוען ונטען כי על אף שמדובר בשתי תקיפות במועדים שונים, יש לקבוע מתחם ענישה אחד לאור הדמיון שבין העבירות, זהות הקורבן וסמיכות הזמנים. הוגשה פסיקה והמאשימה עתרה לקביעת מתחם הנע בין עשרה חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר. ביחס לנסיבות הקשורות לנאשם הפנתה המאשימה לעברו הפלילי והתעבורתי, גילו הצעיר והודאתו בביצוע העבירות וביקשה להטיל עונש בן 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי.

3. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בעבירות ברף נמוך של חומרה וכי לא נגרם כל נזק למתלוננת. כן נטען שבתחילה תיק החקירה נסגר, אך לאחר הגשת ערר הוחלט להגיש כתב אישום. ביחס למתחם הענישה נטען כי מדובר באירוע אחד המצדיק קביעת מתחם ענישה אחד וצוין כי עבירות כגון אלו מסתיימות לא אחת בענישה צופה פני עתיד או

בעבודת שירות. ביחס לנסיבות האישיות נטען כי עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד וכי הוא סובל ממצב נפשי רעוע וטופל בעבר במסגרת שירותי בריאות הנפש. כן ביקש הסנגור לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו בביצוע העבירות; את הגיל הצעיר; את חלוף הזמן; ואת העובדה שבני הזוג התגרשו והקשר ביניהם נותק. לאור כך עתר הסנגור לחריגה לקולה ממתחם הענישה בשל שיקולי צדק וברמה האופרטיבית עתר להסתפק בענישה צופה פני עתיד.

4. הנאשם בדברו האחרון סיפר על מצבו הנפשי ועל אשפוזים פסיכיאטריים בעברו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

5. כאמור, הצדדים אינם חלוקים על כך שיש לקבוע מתחם ענישה אחד ואני מקבל טיעון זה. האירועים התרחשו בהפרש זמן קצר יחסית, הדפוס האלים שבבסיסם זהה, יש ביניהם דמיון והם בוצעו כלפי אותה מתלוננת. משכך, סבור אני שמדובר בעבירות המקיימות את מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

6. **הערכים המוגנים שנפגעו** ברורים ומדובר בפגיעה בשלום גופה, כבודה ובטחונה של המתלוננת - זוגתו לשעבר. **ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות** אציין כי מדובר בשני אירועי אלימות בהם חנק הנאשם את המתלוננת ובאחד המקרים במקום ציבורי. נסיבות האירועים לא הובהרו ובאחד המקרים צוין שהיה זה "ללא כל סיבה נראית לעין". האירועים לא גרמו לחבלות ואולם אין בכך להמעיט מחומרתם אשר לבטח גרמו למתלוננת בהלה וכאב. אציין בעניין זה כי חניקה היא פעולה מתמשכת ולא רגעית ויש בכך להוות נסיבה לחומרה. ביחס לטענת הסנגור בדבר מצבו הנפשי של הנאשם, הרי שלא סברתי שיש להביאו בחשבון במסגרת קביעת המתחם וההתייחסות לכך תיעשה במסגרת העונש.

7. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. ראו:

"כאשר דפוס פעולה כה אלים ובוטה בין בני זוג נחשף, יש למצות את הדין עם בן הזוג האלים ולהורות על מאסרו. זאת, בין היתר, על מנת לאיין את החשש כי ימשיך במעשיו ויפגע בבת זוגו עד כדי חלילה תוצאה טראגית של פגיעה שכזו, וכן לצורך הרתעתו והרתעת הרבים מפני ביצוע מעשים דומים בעתיד" (רע"פ 1536/20 פלוני נ' מדינת ישראל (1.3.2020)).
וראו גם:

"... יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים

באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף..." (רע"פ 340/21
מסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (28.1.2021)).

8. הענישה בעבירות אלימות כלפי בן זוג נעה על פני משרעת רחבה, החל מענישה שיקומית (או צופה פני עתיד), ועד עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות שונות והכל בהתאם לנסיבות העושה והמעשה. בעניין זה אפנה לפסקי הדין הבאים: רע"פ 7846/21 **היתם אנבאריה נ' מדינת ישראל** (16.11.2021), בו נידון נאשם שהורשע בשתי עבירות איומים ושתי עבירות תקיפה סתם של בת זוגו לשמונה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם איים על המתלוננת כי יפגע בה ובבני משפחתה, תפס בחוזקה בשערה, השליך לעברה כוס פלסטיק ואבנים ובמועד נוסף בעט בבטנה, בגבה ובפניה בהיותה בהיריון וכן איים שידקור אותה; רע"פ 5080/20 **אביגיל בן דוד נ' מדינת ישראל** (27.7.2020), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בשתי עבירות איומים ועבירת תקיפה סתם כלפי בת זוגו ונידון לארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים. הנאשם איים על המתלוננת, אחז בידה ורצה להוציאה מהבית. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין מאסר קצר לשנת מאסר בפועל. ערעורו נדחה ונקבע כי "אף אם אפשר כי היה מקום לקבוע מתחם שהרף התחתון הוא מאסר על תנאי כפי שעתרה התביעה, הרי שבנסיבות העניין לא מדובר בסטיה משמעותית מהמתחם ההולם". בקשת רשות ערעור שהגיש נדחתה; עפ"ג 33639-02-21 **סאלח נ' מדינת ישראל** (15.3.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם של מתלוננת עמה היה בקשר רומנטי מספר חודשים ונידון ל-45 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וצו מבחן. הנאשם במקרה זה בעט בגבה של המתלוננת, ניסה להכניסה בכוח לרכב וחנק אותה. בהמשך תפס אותה בשערה ודחף אותה לעבר הרכב; עפ"ג 49459-01-22 **מדינת ישראל נ' רוזן** (9.3.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם (בת זוג) בכך שאחז בחוזקה בצווארה של המתלוננת וחנק אותה. הנאשם נידון ל-24 ימי מאסר בפועל (כתקופת מעצרו) ועונשים נלווים. ערעור המדינה נדחה ונקבע כי על אף שהמעשה הצדיק ענישה חמורה יותר, נסיבותיו האישיות של הנאשם והקושי בהשבתו למאסר לאחר שהשתחרר אינם מצדיקים התערבות ערכאת הערעור.

9. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינינו, המהוות אירוע אחד, נע בין עונש מאסר קצר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

10. הסנגור ביקש לחרוג ממתחם הענישה משיקולי צדק וזאת לאור מצבו הנפשי של הנאשם. טיעון זה אין בידי לקבל. על פני הדברים, אין קשר בין מצבו הנפשי של הנאשם, כמשתקף מהמסמכים, לבין ביצוע העבירות ובכל מקרה לא הובאו ראיות שכך היה. מטעם זה לא הבאתי את הדברים בחשבון לצורך קביעת המתחם. למסקנה דומה יש להגיע אף ביחס לאפשרות חריגה מהמתחם משיקולי צדק. אכן, נקבע בפסיקה שניתן לחרוג משיקולי צדק ממתחם הענישה במקרים בהם עונש המאסר עלול לגרום לנאשם המסוים סבל חמור (ע"פ 5669/14 **לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל** (29.12.2015)) ואולם לא סברתי שמקרה זה מצדיק מסקנה כאמור (ראו בהשוואה: עפ"ג(חי) 853-05-18 **אשבל נ' מדינת ישראל** (23.5.2019)). עם זאת, למצבו הנפשי של הנאשם יינתן משקל בעת קביעת העונש בגדרי המתחם (ע"פ 8687/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.8.2021), פסקה 9).

11. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו הצעיר (יליד 1999); עברו הקל יחסית (שהתיישן אך לא נמחק); העובדה שמעולם לא ריצה עונש מאסר; וכן את הודאתו בביצוע העבירות שחסכה זמן שיפוטי כמו גם, ושמה

בעיקר, את עדות המתלוננת. כן הבאתי בחשבון כי בני הזוג התגרשו ודרכיהם נפרדו. נתון נוסף הוא מצבו הנפשי של הנאשם. אכן, לא התבקשה הפנייתו לחוות דעת פסיכיאטרית, ואין מחלוקת כי הוא נושא באחריות למעשיו וכשיר לעמוד לדין. עם זאת, יש לתת ביטוי מסוים למצבו הנפשי, בעיקר על רקע העובדה שמדובר בהסתבכותו הראשונה עם החוק כבגיר ולכן שלא הורשע בעבר בעבירות אלימות ולא נשא עונש מאסר. בצד דברים אלו יובהר שהמסמכים שהוגשו מתייחסים למצבו הנפשי בשנת 2019, בעוד שהעבירות בוצעו כשנתיים לאחר מכן ומשכך, המשקל שניתן לנתון זה אינו גבוה.

12. לדידי, אין די בענישה צופה פני עתיד כעתירת ההגנה לצורך ביטוי היחס הנכון שבין חומרת העבירות, והעובדה שאין מדובר במעשה חד פעמי, לבין העונש ההולם אותן. מסקנה זו יפה במיוחד על רקע היעדר כל הליך טיפולי או למצער ראיות מהן ניתן ללמוד על סיכון נמוך להישנות מעשים דומים (ולו כלפי בת זוג שונה). נתתי דעתי לכך שהנאשם עצור (בתיק אחר) ושמצב זה הקשה על היכולת לעבור הליך טיפולי ועדין סברתי שיש לנתון זה משקל לא מבוטל. לכך יש להוסיף שלא התרשמתי מחרטה משמעותית והנאשם בדברו האחרון לא אמר דבר בעניין זה והיה ממוקד בבעיותיו האישיות. בכל מקרה, ענישה צופה פני עתיד מחייבת חריגה ממתחם הענישה ולכן, כאמור, אין הצדקה. מנגד, עתירת המאשימה לעונש מאסר ממושך מחמירה יתר על המידה ואינה תואמת את נתוני המקרה ובעיקר את הגיל הצעיר והעובדה שמדובר במאסר ראשון.

13. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר בפועל.

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות נגד בן זוג.

ג. אני מחייב את הנאשם בפיצוי המתלוננת, ע"ת 2 בסך 3,000 ₪. הסכום ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.3.2023 ובכל 1 לחודש שלאחריו. את הסכום יש לשלם ישירות לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי המתלוננת ותביא לידיעתה את תוכנו של גזר הדין.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י' כסלו תשפ"ג, 04 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.